

Σύντομη βιογραφία της Olga Taratuta της "γιαγιάς" του ρωσικού αναρχικού κινήματος καθώς και ιδρύτριας του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού --- Το πραγματικό της όνομα ήταν Elka Golda Γκόλντα Elienra Ruvinskaia, ενώ έγινε γνωστή και ως Babushka, Valia, Tania και D. Basist. --- «Οι σύντροφοι στο Χάρκοβο, με την ηρωική προσωπικότητα της Olga Taratuta ως επικεφαλής τους, είχαν όλοι υπηρετήσει την Επανάσταση, πολέμησαν στο μέτωπό της, υπέμειναν τιμωρίες από τους Λευκούς, διώξεις και φυλακίσεις από τους Μπολσεβίκους. Τίποτε δεν είχε κλονίσει το επαναστατικό πάθος και την αναρχική τους πίστη». ("Living ζωή μου, Έμμα Γκόλντμαν)

Η Elka Ruvinskaia γεννήθηκε στο χωριό Novodmitronka κοντά στη Χερσόνα της Ουκρανίας στις 21 Ιανουαρίου 1876 (κατά μερικούς το 1874 ή και το 1878). Η οικογένειά της ήταν εβραϊκής καταγωγής και ο πατέρας της διατηρούσε ένα μικρό κατάστημα. Μετά τις σπουδές της εργάστηκε ως δασκάλα. Συνελήφθη για «υποψίες πολιτικής δράσης» το 1895. Το 1897 εντάχθηκε στη σοσιαλδημοκρατική ομάδα γύρω από τους αδελφούς Α. και Ι. Grossman (οι οποίοι αργότερα έγιναν αναρχικοί) στο Elizavetgrad και διένειμε προκηρύξεις κ.λπ. Το 1898 -1901 διετέλεσε μέλος της επιτροπής του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος στο Elizavetgrad καθώς και της Νοτιορωσικής Ένωσης Εργαζομένων.

Το 1901 διέφυγε στο εξωτερικό, ζώντας στη Γερμανία και την Ελβετία όπου συναντήθηκε με τον Λένιν και τον Πλεχάνοφ και εργάστηκε για την εφημερίδα "Ισκρα".

Το 1903 στην Ελβετία έγινε αναρχική κομμουνίστρια και το 1904 επέστρεψε στην Οδησό και προσχώρησε στην ομάδα "Χωρίς Συμβιβασμό", η οποία αποτελείται από αναρχικούς και μαθητές του Πολωνού σοσιαλιστή Machajski. Συνελήφθη τον Απρίλη του 1904, αλλά το φθινόπωρο του ίδιου χρόνου απελευθερώθηκε λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων.

Εντάχθηκε, στη συνέχεια, στην Ομάδα Αναρχικών Κομμουνιστών Εργαζομένων Οδησού, διανέμοντας έντυπη προπαγάνδα και οργανώνοντας τους εργαζόμενους. Είχε ήδη αρχίσει να αποκτά τη φήμη μιας από τις πιο σημαντικές αναρχικές στη Ρωσία. Έτσι άρχισε να χρησιμοποιεί το ψευδώνυμο Babushka (γιαγιά) - ένα περίεργο ψευδώνυμο αν σκεφτούμε ότι ήταν ακόμα μόνο περίπου 30 χρόνων!

Στις αρχές του Οκτώβρη του 1905 συνελήφθη ξανά, αλλά λίγο μετά με την αμνηστία του ίδιου μήνα απελευθερώθηκε. Εντάχθηκε στο Απόσπασμα Μάχης της Ομάδας Αναρχικών Κομμουνιστών Νότιας Ρωσίας που χρησιμοποιούσε την τακτική των επιθέσεων σε φορείς και εκπροσώπους του αυταρχικού καθεστώτος και όχι συγκεκριμένα στοχοθετημένα άτομα. Βοήθησε στην προετοιμασία της περιβόητης επίθεσης κατά του καφενείου Libman, τον Δεκέμβρη του 1905. Το 1906 συνελήφθη και καταδικάστηκε σε 17 χρόνια φυλάκιση το 1906, αλλά δραπέτευσε στις 15 Δεκέμβρη και διέφυγε στη και εντάχθηκε στην αναρχική κομμουνιστική οργάνωση Buntar (Rebel) και δραστηριοποιήθηκε στους εργασιακούς χώρους. Μετά τη σύλληψη των μελών της ομάδας τον Μάρτη του 1907, η ίδια και κάποιοι άλλοι κατέφυγαν στην Ελβετία, όπου επεξεργάστηκαν ένα ντοκουμέντο ένα έγγραφο με το ίδιο όνομα.

Το φθινόπωρο 1907 η Olga επέστρεψε, στην Ekaterinoslav και το Κίεβο και μετά μετέβη στην Οδησό. Είχε προετοιμάσει μια επίθεση κατά του στρατηγού Α.Β.Καυλμπαρς, στρατιωτικού διοικητή Οδησού, του γενικού κυβερνήτη Tolmachov, καθώς και μια έκρηξη στα δικαστήρια της πόλης. Στο τέλος του Φλεβάρη του 1908 πήγε

στο Κίεβο για να προετοιμάσει την ανατίναξη του τοίχου της φυλακής Lukianovka και να οργανώσει τη διαφυγή των αναρχικών που ήσαν φυλακισμένοι εκεί. Ωστόσο, όλα τα άλλα μέλη της ομάδας συνελήφθησαν, αλλά η Olga κατόρθωσε να διαφύγει. Συνελήφθη, όμως, στο Ekaterinoslav και στο τέλος του 1909 καταδικάστηκε σε 21 χρόνια φυλάκιση.

Απελευθερώθηκε από τη φυλακή Lukianovka τον Μάρτη του 1917. Όπως γράφει ο Paul Avrich στο βιβλίο του "Οι Ρώσοι Αναρχικοί" ήταν πλέον "μια κουρασμένη και υποτονική γυναίκα στο τέλος της πέμπτης δεκαετίας της ζωής της," και αρχικά διατήρησε κάποια απόσταση από το κίνημα.

Το Μάη του 1918 οργάνωσε τον Πολιτικό Ερυθρό Σταυρό στο Κίεβο, που βοηθούσε φυλακισμένους επαναστάτες, ανεξάρτητα από τις πολιτικές διασυνδέσεις τους, κάποιες φορές ακόμα και μπολσεβίκους. Σιγά-σιγά ο παλιός επαναστατικός της ζήλος επέστρεψε τροφοδοτούμενος από την αγανάκτησή της για τον τρόπο με τον οποίο οι αναρχικοί επαναστάτες μεταχειρίζονταν από τους μπολσεβίκους.

Το 1919 μετακόμισε στην Μόσχα. Τον Ιούνιο του 1920 πήρε μέρος στη διοργάνωση της έκδοσης και κυκλοφορίας τη εφημερίδας "Golos Truda" ("Φωνή της Εργασίας"). Στο τέλος του Σεπτεμβρίου 1920, μετά την υπογραφή του Συμφώνου μεταξύ της Σοβιετικής κυβέρνησης και της Μαχνοβστίνας, επέστρεψε στην Ουκρανία. Στο Gulyai Polye της δόθηκαν 5.000.000 ρούβλια από τους διοικητές των μαχνοβιτών και με τα χρήματα αυτά πήγε στο Kharkov (Χάρκοβο) και δημιούργησε τον Αναρχικό Μαύρο Σταυρό, που βοήθησε φυλακισμένους και καταπιεσμένους αναρχικούς.

Τον Νοέμβριο εξελέγη εκπρόσωπος των μαχνοβιτών στο Kharkov και τη Μόσχα. Κατά τη διάρκεια του κύματος καταστολής κατά των αναρχικών και των μαχνοβιτών στην Ουκρανία, η Olga συνελήφθη. Ο Αναρχικός Μαύρος Σταυρός έκλεισε και το κέντρο του καταστράφηκε. Τον Γενάρη του 1921 μεταφέρθηκε στη Μόσχα με 40 άλλους αναρχικούς της Ουκρανίας. Ήταν από τους φυλακισμένους αναρχικούς στους οποίους επιτράπηκε από τους μπολσεβίκους να παραστούν στην κηδεία του Κροπότκιν. Στα τέλη του Απριλίου του 1921 μετατέθηκε στη φυλακή Ορίον. Τον Μάη του 1921 ο Σοβιετικός Γενικός Εισαγγελέας είπε στην Olga ότι θα μπορούσε να απελευθερωθεί εάν απαρνιόταν τις ιδέες της δημόσια. Το καλοκαίρι του 1921 ήταν ανάμεσα στους αναρχικούς που έκαναν 11 ημέρες απεργία πείνας. Τον Μάρτη του 1922 εξορίστηκε για 2 χρόνια στο Velikii Ustiug. Απελευθερώθηκε στις αρχές του 1924 και εγκαταστάθηκε στο Κίεβο.

Είχε διακόψει κάθε δραστηριότητα, αλλά διατηρούσε προσωπική επαφή με διάφορους αναρχικούς. Στα μέσα του 1924 συνελήφθη ξανά για διανομή αναρχικής προπαγάνδας, αλλά απελευθερώθηκε σύντομα.

Το 1924 μετακόμισε στην Μόσχα. Το 1927 υποστήριξε την εκστρατεία για τους Sacco και Vanzetti. Το 1928-1929 έγραψε πολλά γράμματα σχετικά με την ανάγκη να οργανωθεί μια διεθνής εκστρατεία για τους αναρχικούς φυλακισμένους στη Σοβιετική Ένωση.

Το 1929 μετακόμισε στην Οδησό όπου και με την κατηγορία ότι προσπάθησε να δημιουργήσει αναρχικούς πυρήνες μεταξύ των σιδηροδρομικών. (Κατά την περίοδο αυτή στη δεκαετία του '20 ασχολήθηκε με τους αναρχικούς της Οδησού, και ιδιαίτερα στην παράνομη διανομή της αναρχικής βιβλιογραφίας στη Σοβιετική Ένωση). Της απαγορεύτηκε κάθε πολιτική δράση επί δύο χρόνια. Όταν έληξε η ποινή της αυτή το 1931, επέστρεψε στη Μόσχα και έγινε μέλος του Συνδέσμου Πρώην Πολιτικών Κρατουμένων και Εξορίστων που προσπάθησαν να πάρουν συντάξεις ως παλαιοί, φτωχοί και άρρωστοι επαναστάτες, αλλά χωρίς επιτυχία.

Το 1933 συνελήφθη εκ νέου και καταδικάστηκε, αλλά τα ντοκουμέντα για τη δίκη αυτή δεν υπάρχουν πια. Το 1937 ζούσε στη Μόσχα και εργαζόταν σε ένα εργοστάσιο επεξεργασίας μετάλλων. Συνελήφθη για μια ακόμα φορά στις 27 Νοέμβρη 1937, και κατηγορήθηκε για αναρχική και αντι-σοβιετική δραστηριότητα. Στις 8 Φεβρουαρίου 1938 η Olga καταδικάστηκε σε θάνατο από το Γενικό Δικαστήριο της Σοβιετικής Ένωσης. Εκτελέστηκε την ίδια μέρα.

Πηγές:

- Paul Avrich, Te Russian Anarchists
- Emma Goldman, Living My Life
- http://eo.wikipedia.org/wiki/Olga_Taratuta

* Ελληνική μετάφραση "Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης" 16 Ιούνιο 2010